

วิธีปฏิบัติของพนักงานสอบสวนเพื่อให้ “ตัวผู้ต้องหา” หรือ “พยานหลักฐาน” มาทำสำนวนการสอบสวน มี ๓ กรณี

กรณีที่หนึ่ง

ได้แก่ การ “ออกหมายเรียก” ตัว “ผู้ต้องหา” มาสอบสวนตาม ม.๕๒

กรณีที่สอง

ได้แก่ การ “การจับ” ตัว “ผู้ต้องหา” มาสอบสวน สำหรับการจับ มี ๒ แบบ คือ

“จับ” แบบ “มีหมายจับ” โดยปฏิบัติตาม

→ ม.๖๖ (เหตุออกหมายจับ), ม.๗๗ (การจัดการตามหมายจับ), ม.๘๓ (วิธีจับ), ม.๗/๑ (ขั้นตอนขณะจับ ต้องมีแจ้งสิทธิแก่ผู้ถูกจับด้วย), ม.๘๔ (ขั้นตอนหลังจับแล้ว)

“จับ” แบบ “ไม่มีหมายจับ”

ต้อง

หลัก คือ “จับไม่ได้” เพราะต้องห้ามตาม ม.๗๘ วรรค ๑

ข้อยกเว้น คือ “จับได้”

- หากปฏิบัติตาม ม.๗๘(๑) ประกอบ ม.๘๐
- หากปฏิบัติตาม ม.๗๘ (๒)(๓)(๔)
- หากปฏิบัติตาม ม.๗๙ ประกอบ ม.๘๐ โดยเป็นความผิดตามบัญชีแนบท้าย ป.วิ.อ.

ข้อห้ามในการจับอื่นๆ คือ

- ม.๘๑ (ห้ามจับใน “ที่รโหฐาน” ตาม ม.๒(๑๓) เว้นแต่ปฏิบัติตาม ม.๙๒, ม.๙๖, ม.๙๘)
- ม.๘๑/๑ (ห้ามจับในพระราชวัง)

กรณีที่สาม

ได้แก่ การ “การคั่นตัวผู้ต้องหา” หรือ “คั่นที่พักอาศัย” เพื่อให้ได้พยานหลักฐานมาทำสำนวนสอบสวน สำหรับการคั่น มี ๒ แบบ คือ

- “คั่น” แบบ “มีหมายคั่น” โดยปฏิบัติตาม → ม.๖๙ (เหตุออกหมายคั่น), ม.๗๐, ม.๙๗ ประกอบ ม.๙๘ (การจัดการตามหมายคั่น), ม.๙๔, ม.๙๕, ม.๙๖, ม.๙๙, ม.๑๐๐, ม.๑๐๑, ม.๑๐๒, ม.๑๐๓, ม.๑๐๔ (วิธีการคั่นของเจ้าพนักงาน)

- “คั่น” แบบ “ไม่มีหมายคั่น”

ต้อง

หลัก คือ “คั่นไม่ได้” เพราะต้องห้ามตาม ม.๙๒ วรรค ๑ ตอนต้น

ข้อยกเว้น คือ “คั่นได้”

→ หากปฏิบัติตาม ม.๙๒ วรรค ๑ (๑)(๒)(๓)(๔)(๕)

→ หากปฏิบัติตาม ม.๙๓ (การคั่นในที่สาธารณะสถาน)

ข้อห้ามในการคั่นอื่นๆ คือ ม.๙๑ ประกอบ ม.๘๑/๑ (ห้ามคั่นในพระราชวัง)